

Arrest

nr. 301 302 van 9 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.LOOPBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 22 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOPBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, een vierjarig in Italië geboren begeleide minderjarige van Nigeriaanse nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 7 oktober 2022, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.

Verzoeker diende op 25 januari 2022 via zijn ouders een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in, nadat zijn ouders eerder om internationale bescherming in België verzochten, een verzoek dat op grond van artikel 57/1, § 1, eerste lid eveneens in zijn naam als het hen vergezellend minderjarig kind werd ingediend. In het kader van huidig verzoek in eigen naam ingediend, vond op 23 augustus 2022 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij verzoekers ouders werden gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

3. De kernvraag is of verzoeker eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. De Raad stelt in navolging van het CGVS vast dat verzoeker geen dergelijke eigen feiten aanhaalt.

4.1. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat huidig verzoek om internationale bescherming van de vierjarige verzoeker grotendeels steunt op de motieven die zijn ouders eerder in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aanhaalden, zoals als volgt op goede grond in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw ouders dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 21 augustus 2019. Op 16 september 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de dossiers van jouw beide ouders. De beslissingen werden aan hen betekend op 17 september 2021. Op 18 oktober 2021 dienden jouw ouders beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). Op 13 januari 2022 bevestigde de RvV deze beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnummer 2666571). Bijgevolg resten er jouw ouders geen beroepsmogelijkheden meer en zijn de beslissingen in het kader van deze verzoeken bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Zo haalden jouw ouders in hun eigen verzoek een vrees voor Boko Haram en Islamitische terroristen aan nadat de kerk in hun buurt in Sabon Gari, Kano State werd 'gebombardeerd' door Boko Haram. Daarbij kwamen jouw grootvader en jouw oudere broer en zus, K.(...) en B.(...), om. In jouw eigen verzoek haalden jouw ouders in jouw hoofde ook verschillende keren aan dat jij niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van het feit dat je christen bent en dat er in Nigeria heel wat moslims zijn die kinderen doden en baby's nemen voor geld (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, pp. 7, 14). Volgens hun verklaringen is de vervolging door moslims van christenen een wijdverspreid en algemeen probleem, maar ze maakten geen persoonlijke vrees kenbaar (NPO, p. 8,11, 15). Er werd echter reeds vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan de beweerde problemen die jouw ouders, jouw grootvader, jouw oudere broer K.(...) en jouw zus B.(...) met moslims in Nigeria gekend zouden hebben. Ook hun verblijf in Kano State bleek ongeloofwaardig. Er werd bovendien geoordeeld dat jouw moeder afkomstig bleek uit Osun State en dat er indicaties waren dat jouw vader eveneens uit Osun State kwam.”

De Raad benadrukt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders werd geweigerd bij arrest nr. 266 571 van 13 januari 2022. Hierbij werd vastgesteld en geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vermeende herkomst en aanwezigheid in Kano en dat het vluchtrelaas (dat er zich zou hebben afgespeeld), met name de vervolging van hun gezin door Boko Haram in Kano state, evenmin geloofwaardig is. De beweerde problemen met en vrees voor Boko Haram werd ongeloofwaardig bevonden. De problemen die verzoekers ouders in hoofde van hun kinderen, waaronder verzoeker, inriepen, werden eveneens ongeloofwaardig bevonden. Voorts oordeelde de Raad dat verzoekers moeder afkomstig is uit Osun state en dat er indicaties zijn dat ook zijn vader vandaar afkomstig is, en dat er op dat ogenblik voor burgers in Osun state geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad beklemtont dat het verzoek van verzoekers ouders op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens in naam van verzoeker als hun minderjarig kind werd ingediend, en dat de in het kader van dat verzoek gedane vaststellingen en beoordelingen, waarbij werd geconcludeerd dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, dus ook ten aanzien van verzoeker gelden. Met die elementen werd dus reeds rekening gehouden en over geoordeeld, waarbij werd besloten dat verzoekers ouders hiermee geen nood aan internationale bescherming, in hun hoofde en in hoofde van hun kinderen, aannemelijk maken. In zoverre verzoeker zich op diezelfde elementen steunt bij zijn huidig verzoek in eigen naam ingediend, kunnen deze, gelet op het voorgaande, niet worden beschouwd als eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad ziet niet in en verzoeker licht niet toe hoe het feit dat, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, “verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het feit dat Uw Raad in het verleden geen geloof hechtte aan het relaas van de ouders van verzoekende partij en haar vrees helemaal niet te onderzoeken” en dat “dergelijke onverschillige houding en gebrek aan onderzoek/motivering” een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven behelst. Verzoeker toont een schending van die bepaling niet aan.

4.2. In het verzoekschrift wordt volgend motief uit de bestreden beslissing volledig ongemoeid gelaten:

“Verder haalden jouw ouders nog aan dat jij hier reeds naar school gaat en dat dit ook een reden is waarom je niet kan terugkeren naar Nigeria. Er dient opgemerkt te worden dat dit een probleem van socio-economische aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het schoolattest van jou en jouw zus dat jouw ouders in dit kader voorlegden kan niets veranderen aan deze vaststelling.”

Uit niets blijkt bovendien en door verzoeker(s) ouders wordt op generlei wijze toegelicht, laat staan aangetoond wie of wat hij, omwille van het feit dat hij hier in België naar school gaat, bij een terugkeer naar Nigeria dient te vrezen. De Raad ziet niet in en verzoeker licht niet toe wie of wat hij om die reden bij een terugkeer in zijn land van herkomst dient te vrezen. Dat verzoeker hier in België naar school gaat, heeft louter en alleen betrekking op zijn situatie hier, doch niet op die in zijn land van herkomst. Het heeft op generlei wijze uitstaans met (de bepalingen inzake) internationale bescherming (in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) en verzoeker toont hiermee dan ook geen nood aan internationale bescherming aan.

4.3. Dat verzoeker geen band heeft met zijn land van herkomst, aangezien hij in Italië is geboren (in mei 2019) en van daaruit naar België kwam en geen contact heeft met mensen uit Nigeria, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade uit.

De vrees in Nigeria als christen te zullen worden geviseerd en gediscrimineerd is louter hypothetisch en stoelt enkel op algemene vermoedens en veronderstellingen. Dergelijke hypothetische vrees volstaat niet om een verzoek op internationale bescherming te staven. Verzoeker toont met zijn louter hypothetische stelling geen concrete en persoonlijke vrees aan. Een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar algemene informatie omtrent het risico op kidnapping en aangaande aanvallen op christenen in Nigeria, dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke.

4.4. De beoordeling in de bestreden beslissing over de door verzoeker in het kader van huidig verzoek eerder neergelegde documenten wordt eveneens geheel onverlet gelaten, waardoor er geen afbreuk aan wordt gedaan en deze gehandhaafd blijft.

4.5. Daarnaast blijft de vaststelling overeind dat, met betrekking tot de algemene vrees voor moslimterroristen die verzoekers ouders aanhaalden, er actueel voor burgers in de deelstaten Osun State geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat, en verzoeker laat na informatie bij te brengen waaruit het tegendeel blijkt.

4.6. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op wat voorafgaat, dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP stelt dat het hier gaat om de situatie van een kind met een eigen problematiek, met het probleem van risico op besnijdenis, kidnapping in dit kader. Dit werd niet onderzocht door het CGVS. Het CGVS heeft enkel verwezen naar zijn oordeel bij de VIB van de ouders. Bovendien is het kind (VzP) geboren in Italië, ze heeft nog een zus geboren in België. Het kind heeft geen voeling met de maatschappij van nationaliteit, ze riskeert discriminatie, ze blijft op haar standpunt dat er problemen zijn. Tijdens de zitting wordt het Adv VzP duidelijk dat het kind in de bestreden beslissing een jongen is, zodat ze het eens is dat er i.c. geen sprake kan zijn van besnijdenis, maar ze verwijst wel naar het lot van diens zussen, waarbij eveneens een negatieve beslissing is genomen op 13 dec. '22 waartegen zij in beroep is gegaan op 13 jan. '23”.

5. Verzoekers voormelde uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die hij al eerder aanhaalde in het verzoekschrift en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de hogere geciteerde beschikking van 10 oktober 2023. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en te stellen dat hij bij zijn standpunt blijft, zonder deze argumenten ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS